

Stichting Hulpfonds Jongeren Roemenië

Echte hulp is investeren in mensen!

22e

NIEUWSBRIEF ROEMENIË

december 2017

Aan: donateurs en sympathisanten van de **Stichting Hulpfonds Jongeren Roemenië** en overige geïnteresseerden.

Het doet ons genoegen u hierbij onze jaarlijkse Nieuwsbrief te presenteren, de 22e alweer. Zoals gebruikelijk met de belangrijkste kengetallen van de stichting, een verslag van de activiteiten en een stukje over de politieke toestand in Roemenië. Op deze manier leggen we verantwoording af, u hebt er recht op te weten wat er met uw geld gebeurt.

Daarnaast dit keer een wat uitgebreider verslag van onze ontmoetingen met studenten. Dat geeft een indringend beeld van hun sociale achtergrond.

Uit reacties in vorige jaren weten we dat deze jaarlijkse informatie erg wordt gewaardeerd. We hopen dat dit nu weer het geval is. Mocht u willen reageren, graag!

De familie Danilă op het erf van hun huis in Adaşeni, met voorzitter en secretaris van de stichting. Moeder Petronela wordt geflankeerd door de dochters Madalina en Denisa; 2e van links zoon Madalin.

Ons Hulpfonds en aantallen studiebeurzen.

Het volgende staatje geeft een historisch overzicht van de verstrekte studiebeurzen:

1994/1995	1	2002/2003	76	2010/2011	106
1995/1996	5	2003/2004	83	2011/2012	96
1996/1997	13	2004/2005	96	2012/2013	87
1997/1998	29	2005/2006	80	2013/2014	83
1998/1999	30	2006/2007	68	2014/2015	83
1999/2000	41	2007/2008	72	2015/2016	70
2000/2001	43	2008/2009	76	2016/2017	69
2001/2002	66	2009/2010	70	2017/2018	65

Studiejaar 2010/2011 vertoonde een plotselinge piek omdat de stichting SDB in dat jaar de studiebeurs van 32 studenten Verpleegkunde op zich nam. Enkele jaren later besloot SDB deze hulp geleidelijk af te bouwen. Dat proces is nu afgerond, de laatste 7 studenten zijn afgestudeerd. Daarmee ligt het aantal studiebeurzen globaal weer op het peil van vóór 2010.

Financiën

Inkomsten	2011	2012	2013	2014	2015	2016
<i>Vast</i>	10.672,23	13.611,31	17.962,86	14.717,27	8.089,99	12.434,62
<i>Incidenteel</i>	8.501,31	7.315,-	6.525,00	7.305,-	7.099,24	5.319,62
<i>Rente</i>	152,33	98,60	208,05	161,63	163,26	37,51
Totaal:	19.325,87	21.024,91	24.695,91	22.183,90	15.262,49	17.791,74

Uitgaven						
<i>Studiebeurzen</i>	21.050,-	19.500,-	17.700,00	16.750,-	16.300,-	14.450,-
<i>Kosten</i>	1.046,99	856,39	811,69	1.073,01	525,50	1.165,61
<i>kosten DVD</i>				1.070,47		
Totaal:	22.096,99	20.356,39	18.511,69	18.893,48	16.825,50	15.715,61

Toelichting

Op de langere termijn zijn inkomsten en uitgaven redelijk in balans. We zijn blij te beschikken over een vaste groep van donateurs die met regelmaat een donatie doen. Het is voor ons als bestuur buitengewoon geruststellend dat uit die groep hoogst zelden iemand afvalt, eigenlijk alleen door overlijden. Daar staat ook weer nieuwe instroom tegenover.

Een groot deel van deze vaste groep heeft een schenkingscontract van 5 jaar. Daarmee wordt de donatie fiscaal aftrekbaar (ongeacht het bedrag). Als u zo'n contract wilt dan sturen we graag de benodigde documenten toe. Als u zich vóór 1 januari meldt dan geldt de aftrekbaarheid nog over 2017.

Nieuws in 2017

1. Terugtrekking SDB

Zoals hierboven al vermeld is er een eind gekomen aan de sponsoring door de stichting SDB. In 2010 besloot deze stichting (in Nederland actief in de Gezondheidszorg) om bij wijze van ontwikkelingshulp de opleiding van studenten in de gezondheidszorg te gaan ondersteunen. Onze stichting werd daarvoor geselecteerd. Er werden per jaar 16 hbo- en 16 mbo-studenten Verpleegkunde gesteund.

Deze samenwerking heeft heel goed gewerkt. Maar enkele jaren geleden werd duidelijk dat er wel veel verpleegkundigen in Roemenië worden opgeleid, maar dat ze in eigen land nauwelijks werk kunnen vinden. Met andere woorden: een groot deel daarvan vertrekt naar het buitenland. Dat was voor SDB aanleiding om met dit project te stoppen. Van toen af aan zijn er geen nieuwe studenten meer aangenomen, maar die in de pijplijn zaten behielden hun beurs.

Dit jaar zijn de laatsten afgestudeerd. Vanaf 2010 hebben 83 studenten een beurs genoten van SDB, waarvan 34 op hbo- en 49 op mbo-niveau.

2. Studiebeurzen rechtstreeks betaald

In het begin van dit jaar hebben we besloten om de studiebeurzen te gaan overmaken vanuit Nederland, rechtstreeks aan de studenten. Tot dan toe werd het totale bedrag voor alle studenten gestort op een Roemeense rekening; onze contactpersoon aldaar maakte het geld over zodra de student aan de administratieve verplichtingen had voldaan.

Er waren meerdere redenen om deze procedure te wijzigen. Zo kwam het wel eens voor dat studenten vertelden een bepaalde betaling niet te hebben ontvangen, terwijl er wél een bankoverschrijving was. Zeer onbevredigend altijd. Verder werd onze contactpersoon soms gek van alle telefoontjes van studenten, m.n. tegen de tijd dat er weer een uitbetaling verwacht werd. Dat blijft haar nu bespaard.

Na enige onverwachte aanloopproblemen (het bankwezen is duidelijk minder ver geëvolueerd dan bij ons) functioneert dit systeem nu naar tevredenheid. Het was aanvankelijk wat meer werk, maar het geeft ook meer persoonlijke contacten. Immers de studenten stellen hun vragen nu rechtstreeks bij onze stichting, per e-mail. Later in deze Nieuwsbrief treft u delen uit deze correspondentie aan.

Bezoek aan Roemenië

Van vrijdag 6 t/m zaterdag 21 oktober is het bestuur weer naar Roemenië geweest, weer met een auto van de **fa. Hensgens te Nieuwstadt**. Waarvoor onze dank!

Voor de voorzitter, Rud Leunissen, was het een memorabele reis omdat het zijn laatste is geweest. Met pijn in het hart heeft hij dit besluit moeten nemen, gezien zijn gevorderde leeftijd.

Zelf zegt hij er dit over:

Ja, na 26 jaren dienstbaar te zijn geweest voor een groep arme en verlaten jonge mensen in Roemenië wordt het tijd om aan mijn eigen gezondheid te denken; 9 maart 2018 word ik 90 jaar.

Het werk voor de Stichting Hulpfonds Jongeren Roemenië heb ik altijd als een noodzaak gevoeld en in die zin ook steeds met volle overtuiging en liefde volbracht.

*Gelukkig heb ik hierbij grote steun mogen ontvangen van Piet Verhoeven en later ook van George van Neijenhoff. Maar zonder **UW** steun zou deze missie niet hebben kunnen werken. Ik ben u dan ook zeer, zeer dankbaar voor het tonen van begrip en de wijze waarop u de stichting hebt ondersteund. En ik hoop dat u uw "ECHTE HULP" blijvend zult continueren.*

Overigens blijf ik actief in het bestuur, alleen de jaarlijkse reizen naar Roemenië worden mij te veel. Nogmaals hartelijk dank voor alle ondersteuning die ik heb mogen ontvangen.

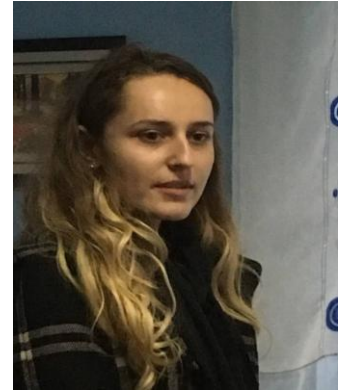
Naast de gebruikelijke contacten (Kinderbescherming, weeshuizen, sociale diensten van Universiteiten en studenten) hebben we dit jaar het volgende te rapporteren:

- **opheffing Asociația Romano-Olandeza.** Na meerdere vergeefse pogingen om deze Roemeense partnerorganisatie tot activiteit te bewegen hebben we in de vergadering van 16 oktober 2017 besloten tot opheffing. De juridische procedure daarvoor zal worden ingezet door de secretaris. Het saldo van € 35,47 op de bankrekening is overgemaakt naar onze stichting en de rekening is opgeheven.
- **Laptops**
In 2016 hebben we voor het eerst een actie gehouden om laptops te verzamelen voor onze studenten. Een oproep in de regionale krant om (niet te) oude laptops ter beschikking te stellen voor Roemeense studenten resulteerde in 8 goed bruikbare exemplaren. Een herhaling dit jaar leverde er nog eens 14 op. Die zijn allemaal gecontroleerd door een van onze sponsors, Jan van Eijk, en vervolgens door hem "leeg" gemaakt. Zodat we dus 22 laptops bij ons hadden. Evenzovele studenten zijn er supergelukkig mee!
- **Een superboerderij**
Vorig jaar vertelde een afgestudeerde studente, Elena, dat ze al enkele jaren een baan had op een landbouwbedrijf met 1700 ha grond. Daar zijn we dit jaar op bezoek geweest. Het bedrijf heeft een Ierse eigenaar en een Deense manager. Elena heeft de functie van assistent-bedrijfsleider. Er werken 35 mensen vast, maar in de oogsttijd worden 200 extra mensen geworven. Er zijn 35 koeien (de melk wordt lokaal afgezet), maar het belangrijkste product zijn pompoenpitten! Geheel biologisch geteeld. Na de oogst worden de pompoenen vernalen, de pitten worden eruit gezeefd en gedroogd. Tot onze verrassing brengt men de pulp weer terug op het land als natuurlijke bemesting. Vrijwel de hele productie aan pitten wordt geëxporteerd naar Duitsland om daar verkocht te worden als BIO-Kürbisskerne.

- **Madalina Danila**

Ten behoeve van deze studente hebben we een speciaal fonds opgericht. Vorig jaar is haar vader plotseling overleden, waardoor de familie geen inkomsten meer had en ook de studie van Madalina in gevaar kwam. Ze kon namelijk het collegegeld niet betalen. Ze was een talentvolle en succesvolle 2de jaars studente medicijnen. Dit jaar inmiddels 3de jaars, praktijkjaar. Ook in de komende jaren zou ze haar studiegeld niet kunnen betalen. Vele sponsors, vooral Zonta Club Mergelland is ons en Madalina spontaan te hulp geschoten. Geweldig, dat een vereniging van ambitieuze vrouwen de ambitieuze Madalina tot steun is. Ook de giften van veel andere sponsors waren gul.

Madalina kan haar studie met deze giften en toezeggingen geheel afmaken. Een kleine maandelijkse toelage aan de moeder van Madalina verlicht haar leven en dat van haar thuiswonende dochttertje. Inmiddels heeft Madalina bij de superboerderij (uit de vorige alinea) geïnformeerd of moeder daar kan komen werken als seizoenswerker. De sollicitatie is in behandeling. Zie een uitgebreider verslag aan het eind van deze Nieuwsbrief.

- **Persoonlijke contacten**

Ook dit jaar hebben we weer veel studenten persoonlijk ontmoet. De volgende teksten, vertaald in het Nederlands, zijn deels ontleend aan deze ontmoetingen, deels aan correspondentie met studenten.

1. Andrei, een ICT-student schreef dat hij al bij zijn geboorte was afgestaan aan een weeshuis. Hij beschrijft deze tijd zo:

"een periode die ik lang heb proberen te vergeten, want het was helemaal geen fijne tijd. Het was een tijd vol tranen omdat de mensen die geacht werden voor ons te zorgen onze jonge jaren tot een hel hebben gemaakt. Ik kan me niet veel herinneren, maar één ding wel: we waren de kinderen van een blinde gemeenschap, vergeten door de mensen die ons in de wereld gezet hebben en achtergelaten omdat ze geen verantwoordelijkheid konden nemen".

Aangrijpend is ook het volgende stukje:

"De naam van het weeshuis betekent "Hoop", maar ik zou het liever "Verloren" noemen. Misschien ben ik niet dankbaar genoeg, omdat er ook kinderen op straat moeten leven, maar de behandeling die wij kregen verschilde daar niet veel van. Ik zie een kind voor me dat geslagen werd voor iets wat het niet gedaan had, huilend in de schaduw van een boom. Dat kind was ik.

Ik herinner me ook dat iemand van het personeel zei dat mijn ouders op bezoek zouden komen. Ik was nog nooit zo blij geweest! Sommige kinderen kregen regelmatig bezoek van hun ouders, en ik vroeg me altijd af waarom dat mij niet gebeurde. Ik herinner me dat ik, alleen in de spreekkamer, 8 uur heb zitten wachten. Ik durfde niet te gaan eten, bang dat ze in die tijd zouden komen, en dat ze dan zouden vertrekken als ze me niet zagen. Ze kwamen niet".

Toen hij 6 jaar was werd Andrei in een pleeggezin opgenomen, een liefdevolle familie. Een hele verademing, na het weeshuis. Maar hij had aanvankelijk moeite zich aan te passen:

"Ik wist eerst niet hoe ik me in een familie moest gedragen, wat mijn verantwoordelijkheid was als lid ervan. En ik had problemen om me te hechten. Toen kwam ik er ook pas achter dat ik een zus heb. Die is alles voor mij! Ze is altijd bezorgd en houdt me in de gaten.

Later begon ik naar mijn natuurlijke ouders te zoeken. Op een dag zei mijn pleegmoeder dat ze het telefoonnummer had van mijn moeder. Ik was opgewonden, ik belde haar meteen op. Ik herinner me nog hoe mijn hart tekeer ging, ik voelde het bloed door mijn aderen pompen toen de telefoon overging. Ze nam op. Ik zei: ik ben Andrei (ik dacht dat dat wel indruk zou maken). Het was een hele tijd stil, toen zei ze: "why should I care" en ze hing op. Mijn pleegmoeder zag mijn starende blik en begreep de situatie.

Die dag stierf er iets in mij; ik wou een hele poos niemand om me heen hebben. Ik besloot om het niet aan mijn zus te vertellen, ik was bang dat haar hart zou breken. En dan zou ik haar vrolijke glimlach een tijd niet zien. Ik begreep toen dat zij mijn kostbaarste bezit is; zij is de enige die tot het eind bij me zal blijven".

We hebben Andrei in oktober ontmoet. En we hebben kunnen vaststellen dat zijn achtergrond geen beletsel is geweest om zich te ontwikkelen tot een prettige, volwassen kerel die keihard werkt om zijn doelen te bereiken. Als ICT-er is hij ons heel behulpzaam geweest met het organiseren van de laptops die we in Iasi hebben uitgedeeld. Daarvoor mocht hij de beste uitzoeken voor zichzelf.

2. Adriana, 21 jaar, afkomstig uit Moldavië, doet 2 studies (3^e-j. Filosofie en 2^e-j. Rechten).
*"Ik heb voor een studie in Roemenië gekozen in de hoop op een betere toekomst. Ik hoop dat Suceava voor mij de deur is naar betere mogelijkheden.
Ik ben in heel veel opzichten afhankelijk van anderen omdat ik blind ben. Mijn droom is om onafhankelijk te zijn. Als ik afgestudeerd ben hoop ik mensen te helpen, zoals ik zelf ook geholpen ben.
Mijn blindheid beperkt me nogal, ik ben van anderen afhankelijk. Maar desondanks doe ik aan zoveel mogelijk dingen mee.
Ik wil beide studies afmaken, en dan een Masterstudie doen in Nederland, Denemarken, Zweden of Duitsland om nieuwe ideeën en kennis op te doen; om mijn eigen leven te verbeteren en dat van de mensen om me heen".*

3. Delia, 5^e j. Kunstacademie. Met dit spontane meisje, dat we al meerdere keren ontmoet hebben, is een bepaalde band ontstaan. Ze beschouwt ons ook als vertrouwelingen, immers ze vertelde dingen over haar afkomst die ze anders nooit met mensen deelt, zei ze.

*"Mijn vader is een Turk, hij verdween direct na mijn geboorte, en mijn moeder stond mij meteen af. Mijn tante moest de geboorte gaan aangeven. Mijn moeder is in Italië, ze is niet in staat tot contact. Mijn gedachten over haar zijn tweeledig: ik heb wel haat gehad, maar nu heb ik meer begrip
Ik ben wel blij dat ik niet in Turkije hoefde op te groeien!"*

4. Alexander, 1e j. Sociale Academie, van zigeuner afkomst.
"Ik kom uit een gezin met 11 kinderen, de meeste van verschillende vaders. Mijn vader was een dronkelap, mijn moeder een "vrije vrouw". Op mijn 5^e ben ik in een pleeggezin gekomen, op mijn 12^e in het weeshuis. Ik heb een heel aparte 2e naam. Ik denk dat mijn vader dronken was toen hij me ging aangeven!"

Alexander is nog maar drie weken in studentenstad Cluj als wij hem spreken. De eerste 2 dagen had hij niets te eten, zegt hij. De eetbonnen waren te laat gestuurd. Hij gaat er hard tegenaan: hij heeft al een baantje in een restaurant (5 dagen van 5 uur) en heeft ook nog gesolliciteerd in een callcenter. Hij zegt die inkomsten nodig te hebben voor extra cursussen. En wanneer studeer je dan? In het weekend.

5. Ana Maria, 2^e j. Toerisme.
*"Ik kwam in het weeshuis toen mijn ouders uit elkaar gingen en vertrokken. Ik heb er nauwelijks contact mee. Op onze vraag of ze hulp van haar ouders kreeg:
"toen ik laatst mijn moeder opzocht vroeg ze mij om geld.....".*

6. Ionela, 3e j. Soc. Academie.
We kwamen met haar in contact omdat ze per e-mail vroeg of ze de beurs eerder kon krijgen *"because I have to go to the doctor"*.
Toen we later nadere informatie vroegen kwam het volgende verhaal:
"In 2008 kreeg ik astma. Sindsdien moet ik pillen slikken en twee keer per dag een spray inhaleren. Een aanval zou fataal kunnen zijn. Zoiets wil ik nooit meer meemaken, ik dacht dat ik dood ging. Mijn ziekte is ernstig, maar helaas houden anderen er vaak geen rekening mee".

Ze schrijft het volgende over haar financiële situatie:

"Ik krijg een uitkering van 39 lei p. mnd (ca. € 9,-). Door mijn handicap hoef ik gelukkig geen collegegeld te betalen (€ 644,- p.j.). Ik woon thuis. Mijn moeder werkt bij de Post, ze verdient ongeveer € 250,- p.m. en mijn vader is gepensioneerd; zijn pensioen is ca. € 110,-.

Over haar plannen voor de toekomst:

"Als ik de studie af heb wil ik graag een Master Psychologie doen. Ik zou graag werken bij een stichting, of werken voor misbruikte vrouwen. En, niet te vergeten, ik wil graag een dichtbundel

uitgeven. Ik schrijf gedichten vanaf mijn 14^e, maar ik heb ze nog niet durven uitgeven; bovendien heb ik het geld niet. Ik wil ook een roman schrijven”.

De politiek in Roemenië

Corruptiebestrijding ?

Nadat de socialistische PSD de verkiezingen won (dec. 2016) wilde partijvoorzitter Dragnea premier worden. Dat werd niet toegestaan door president Klaus Johannis, immers Dragnea was al eerder veroordeeld voor verkiezingsfraude. En hij zal nog worden vervolgd wegens machtsmisbruik. Premier werd Grindeanu.

Eind januari 2017 keurde de regering een decreet goed waarin corruptie of machtsmisbruik van maximaal € 45.000,- uit het strafrecht wordt gehaald. Motivatie: onze gevangenen zitten te vol (!). Hevige protesten waren het gevolg; in vele steden werd dagen achter elkaar gedemonstreerd, de grootste protesten sinds de val van Ceaușescu in 1989. Het wetsvoorstel werd ingetrokken, maar de protesten gingen door; het aftreden van de regering werd geëist. Maar alleen de minister van Justitie trad af.

Stefan Popa”, schrijver met Roemeense roots, in de Volkskrant (9 febr. 2017):

“de PSD is de directe erfgenaam van de communisten. “De rode plaag”, aldus de demonstranten. De trucs en connecties van vroeger maken de socialisten haast onverslaanbaar. En onpeilbaar. Onder druk van de bevolking bonden ze weliswaar in, maar hun taal was glashelder in alle vaagheid: deze regering geeft zijn schaamteloosheid niet zomaar op. Ook nu niet.

De Roemenen weten dat, vandaar dat de protesten ondanks het terugtrekken van de wet zondag hun hoogtepunt bereikten. De terugtrekking is niet meer dan een afleiding. Maar weet het buitenland dat ook?

.....

De regering voert de wet niet meer als decreet door, maar gaat ‘netjes’ langs het parlement. Waar ze een comfortabele meerderheid heeft. Hier is sprake van, zoals ze het zo mooi zeggen, uitstel van executie.

Pas in juni, nadat Grindeanu de steun van zijn eigen coalitie verloor, is hij weggestemd. Volgens waarnemers werd hem door partijbonzen kwalijk genomen dat hij zich onvoldoende inspande om partijleden te beschermen tegen vervolging wegens corruptie! Mihai Tudose is opgevolgd als premier.

Overlijden koning Mihai

Kortgeleden is de Roemeense koning Mihai overleden, 96 jaar. Hij, en het Roemeense koningschap, hebben een heel bijzondere geschiedenis.

Na het ontstaan van Roemenië (1862) werd een prins uit het Duitse geslacht Hohenzollern-Sigmaringen aangezocht om koning te worden. Dat werd Carol I. Hij was koning van 1882 tot hij overleed in 1914. Hij werd opgevolgd door zijn neef Ferdinand.

Toen die in 1927 stierf was er een probleem, want Ferdinands zoon Carol was gescheiden en had afstand gedaan van de troon; hij leefde met een andere vrouw in het buitenland. Kleinzoon Michael (Mihai) was pas 5 jaar, maar kreeg toch de troon toegewezen! Dat duurde maar 3 jaar: zijn vader kwam in 1930 terug en werd koning Carol II.

Toen de 2e wereldoorlog uitbrak moest de Duitsgezinde Carol II aftreden en nam Mihai het stokje weer over. In Roemenië was toen generaal Antonescu aan de macht; Roemenië vocht toen nog met Hitler tegen de Russen. De ommekeer kwam met een coup in 1944, waarbij koning Mihai een rol speelde: hij sloot Antonescu op in de kluis waarin zijn vader een postzegelverzameling bewaarde.

Enkele jaren later namen de communisten de macht over in Roemenië en werd de koning afgezet. Hij vertrok naar Zwitserland, waar hij ging werken bij een vliegtuigfabriek; hij was ook piloot.

Na de val van Ceaușescu keerde hij terug naar Roemenië (1992). Hij bleek nog erg populair, maar speelde geen rol meer in het openbare leven.

Verdere Roemeense notities

• De heilige Parascheva

Parascheva “van de Balkan” is de beschermheilige van Moldavië. In de kathedraal van Iași worden haar relikwieën bewaard. Elk jaar, in het tweede weekend van oktober, wordt haar feest gevierd. Dan komen honderdduizenden pelgrims naar Iași.

In datzelfde weekend zijn wij daar meestal ook, voor gesprekken met studenten. Een studente vertelde dat haar moeder 20 uur in de rij had gestaan voor ze aan de beurt was om de beeltenis van Parascheva te kunnen aanraken!

- **Strengere attendancyregels**

Bij de Sociale Dienst van universiteiten in Roemenië kunnen studenten een aanvraag indienen voor een sociale beurs. Criteria zijn: gezinsinkomen, gezinssituatie, medische problemen, etc. Globaal dezelfde normen als wij hanteren bij onze selectie van studenten.

Tijdens ons overleg bij de Sociale Dienst van de universiteit in Suceava werden we herhaalde malen onderbroken door studenten die een papertje inleverden. Het bleek te gaan om aanwezigheidsregistratie bij colleges. Daar wordt streng de hand aan gehouden. Afwezigheid zonder reden leidt onherroepelijk tot stopzetting van de sociale toelage.

Ons bezoek aan Madalina Danila in oktober 2017

Tijdens ons laatste bezoek aan Roemenië in oktober, hebben we uiteraard contact opgenomen met Madalina, om met haar een bezoek te brengen aan haar geboortedorp. We wilden met haar moeder kennismaken en we wilden ook de thuissituatie goed in beeld krijgen.

We waren in Botoșani, terwijl Madalina in Iași zat en we maakten een afspraak om haar bij de bushalte te ontmoeten, waar ze zou aankomen. In Roemenië is het openbaar vervoer georganiseerd via bussen en minibusjes, die op vaste lijnen rijden. Madalina had een minibus genomen en zoals altijd in Roemenië wordt de aankomsttijd van een bus altijd fors overschreden. Na een halfuur wachten kwam Madalina eindelijk aan. Of haar jongere broer Madalin ook met ons in de auto mee mocht naar huis? Zo gezegd zo gedaan. Madalin (17) zit in de hoogste klas van een technische school, hij wil automonteur worden. Gedurende de week woont hij met 3 medestudenten op één gehuurde kamer.

Onderweg naar Adășeni zijn we langsgegaan in Săveni, bij een oud-studente, Elena Manaila, die eerder door ons ondersteund werd. Zij is afgestudeerd als verpleegkundige, maar functioneert nu als operationeel manager in de dagelijkse leiding van de farm. De farm produceert biologische granen en zaden voor de macrobiotische industrie. Elena doet het goed en krijgt veel waardering van haar Ierse en Deense collega's. Madalina zag haar kans schoon om bij Elena te informeren naar een eventuele baan voor haar moeder. Het goede nieuws is, dat er veel seizoenswerkers op de farm nodig zijn en dat Madalina's moeder daarvoor best in aanmerking kan komen. Er is een busverbinding tussen Adășeni en Săveni. Moeder moet wel in Botoșani op het hoofdkantoor gaan solliciteren. Een lichtpuntje voor Madalina's moeder.

Onderweg belde Madalina naar haar moeder, dat we eraan kwamen. De omgeving in het arme noorden van het district Botoșani is agrarisch, uitgestrekt en verlaten. Na een rit van 25 minuten vanuit Săveni, kwamen we in Adășeni aan. Het is een heel klein maar mooi dorp, bestaande uit enkele huizen aan een paar straten. De doorgaande hoofdstraat is geasfalteerd, maar de afgaande wegen zijn onverhard. Aan één van deze onverharde wegen staat het ouderlijk huis van Madalina. Moeder Petronela kwam meteen naar buiten gelopen en wilde de plaatijzeren poort voor ons opendoen om de auto het erf op te laten rijden. Aangezien de poort niet eenvoudig te openen was, hebben we hiervan afgezien en hebben we de auto aan de weg laten staan.

Het was aandoenlijk om zo hartelijk verwelkomd te worden door volkomen vreemde mensen. De

omhelzingen en kussen zijn het bewijs dat onze hulp voor deze familie van levensbelang is.

Via het modderige erf liepen we naar een ingang waar we onze schoenen uit deden. Eetkamer en zitkamer vormen één ruimte. Op de vloer oude tapijten tegen de kou. In de hoek van de kamer moeders bed, die als zitbank fungeert. We zaten knus bij elkaar in een ruimte van 3 bij 5 meter. Vrijwel direct werden de

pannenkoeken met stroop, die moeder na het telefoontje was gaan bakken, aan ons gepresenteerd. Petronela ging koffie en thee maken. Hiervoor moest ze het huis uit en in een aanbouw, die als keuken fungeert, aan het werk. De keuken is een zeer simpele aanbouw met plastic kozijnen en een golfplaten dak.

Er staan twee koelkasten, die het allebei niet doen en als bewaarkast fungeren. Verder staan er oude pannen op een aftands gasfornuis en op een gemetselde houthaard. Petronella was vrolijk geworden van ons bezoek en laat zien, dat ze ondanks armoede en tegenslag toch een optimistische vrouw is.

Na de pannenkoeken en koffie kwam natuurlijk de ciorbă, gevulde Roemeense kippensoep, op tafel. De kip liep die ochtend nog op het erf.

De woning heeft naast de zitkamer annex eetkamer nog één slaapkamer. Deze is voor de kinderen. De keuken is een apart gebouw en ook het toilet is een hokje op het erf. Vanaf het erf kun je door een boomgaard heen de dorpskerk op een 50m afstand zien staan. Iets meer naar links staat de pastorie. Op het kaalgeplukte erf lopen wat kippen en konijnen rond, terwijl de hond aan een ketting druk staat te blaffen. Wij mochten hem niet aaien om hem gerust te stellen, want hij was onbetrouwbaar. Op het erf staat verder nog een oude schuur. Wel goed in de verf.

Ons bezoek duurde al met al zo'n twee uurtjes. Voordat we vertrokken en nog eens duizendmaal bedankt werden, schonken we Petronela een geldbedrag en broer Madalin en zusje Denisa elk wat zakgeld. Denisa heeft ook een laptop gekregen.

Later hoorden we van Madalina, dat Petronela een nieuwe koelkast van het geld ging kopen. Die hadden ze hard nodig.

Bij onze eerste ontmoeting met Madalina, was zij een schuchter meisje, dat nauwelijks het woord nam. Een vriendin, die goed Engels sprak deed voor haar het woord. Ook haar bodylanguage was vrij defensief. Ze keek ons nauwelijks aan. Wellicht dat de dood van haar vader toen nog erg inwerkte op haar emoties. Nu, een jaar later, staat er een zelfverzekerde jonge vrouw voor ons. Ze is ontspannen, spreekt een behoorlijk woordje Engels. Ze is alert en beantwoordt vragen met relevante antwoorden. Ook heeft ze humor, want ze reageert lachend en ontspannen op grapjes en rare situaties. Ze is helemaal bevlogen van haar artsenopleiding. Zij gaat haar opleiding wel afmaken. Dat zou een mooie bekroning zijn voor iedereen, die haar geholpen heeft. Het is een wonder, dat een meisje opgegroeid in een dorp van niets, zich losmaakt uit haar milieu en in de grote stad ver weg, hard werkt om haar ambitie, arts te worden, wil gaan waarmaken.

Echte hulp is investeren in mensen !!

U kent het motto van onze stichting: "ECHTE HULP IS INVESTEREN IN MENSEN"

Als het uw bedoeling is dat donaties aan een goed doel niet verdwijnen in dure apparaatskosten en salarissen, en dat hulp **kleinschalig** en **direct** moet zijn dan bent u bij ons aan het goede adres. Wij hebben weinig kosten en er blijft ook in Roemenië niets aan strijkstokken hangen.

Hoe meer mensen ons werk steunen hoe beter. Misschien vindt u in uw familie- of kennissenkring personen die ons ook willen steunen. De toekomstige studenten in Roemenië zullen u dankbaar zijn !

Wij wensen alle lezers van deze Nieuwsbrief en iedereen die onze stichting een goed hart toedraagt prettige feestdagen en een voorspoedig Nieuwjaar!

Rud Leunissen, voorzitter
Gelrestraat 8A
6151 JA Munstergeleen
tel. 046 4510720
e-mail : rud@ziggo.nl

Piet Verhoeven, secretaris
Dunckellaan 19
6132 BK Sittard
tel. 046 4515006
e-mail: p.a.m.verhoeven@home.nl

George van Neijenhoff, lid
Herdenkingsplein 17A
6211 PX Maastricht
tel. 043 3645681
george.vn@hotmail.com

Stichting Hulpfonds Jongeren Roemenië

www.hulpfondsroemenie.nl

Postbank NL88 INGB 0007 1754 66

Rabobank NL84 RABO 0129 1220 33